

Nummer 13

1. Juli 1912

61. Aargang

Guds Værk større end Menneskets Opfattelse af det.

Tale af B. S. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City den 12. September 1909.

Indledning. — Guddommelige Ting misforstaaede. — Et vidunderligt Værk. — Det nye Jerusalem. — Israels Indsamling. — Hvor ere de 10 Stammer? — Herrens Hensigter opfyldes. — Evangeliets Aand udgydes over hele Jorden.

Jeg staar aldrig uden en vis Frygt frem for en Forsamling i dette Tabernakel, og denne Frygt giver sig Udslag i en indvendig Angst og Bæven. Jeg antager, at en saadan Tilstand opstaar, fordi man ligesom føler sig overlæstet ved Vægten af det store Ansvar, der hviler paa enhver, som indtager Stillingen som en offentlig Lærer, og sommetider føler jeg, at jeg vilde være mere tilfreds, hvis et saadant Ansvar ikke hvilede paa mig. Desuagtet kunne vi ikke undgaa at huse paa, at Herren ofte har været god imod os, naar vi forsøgte at opfylde vor Pligt, saa at vi have været i Stand til at fremlægge en Sandhed eller en Del af en Sandhed paa en saadan Maade, at de Hellige forstode den. Dette giver os Lyst og Tro til at prøve paany, og vi kunne maaste ved denne Lejlighed nedkalde Herrens Bistand saaledes, at vort Møde bliver en Velsignelse for os.

Jeg har ikke været i Stand til at vælge nogen bestemt Text, der kan udtrykke den Sandhed, som jeg kunde ønske at berøre ved denne Lejlighed. Jeg har ingen Text, men jeg har i Tanken et Emne, som har antaget mere eller mindre bestemt Form — et Emne, som kan be-

lyses ved mange Texter og ved mange historiske Begivenheder, der have fundet Sted blandt Guds Folk i alle Tidsperioder. Dersom jeg gennem eders Tro og Guds Betsignelse kan lede eder til at overveje dette Emne, da vil jeg være meget lykkelig. Min Tanke kan udtrykkes saaledes: Det er lige meget, hvorledes vor Opfattelse af de guddommelige Ting end er — om den er bred eller høj — vær sikre paa, at Tingene selv ere langt bredere og højere end eders Opfattelse af dem. Jeg beder eder om at tænke paa dette et Øjeblik, saa at denne Tanke maa fæste Rod i eders Sind: Lige meget hvor stor og hvor omfangsrig eders Forestilling om de guddommelige Ting end er, saa ere disse Ting dog i sig selv altid større end eders Opfattelse af dem. Det maa være en saadan Tanke, der fik vor Profet Joseph Smith til at udtrykke sig saaledes: „De guddommelige Ting ere af meget dyb Betydning, og kun efter lang Tid og gennem mange Erfaringer, efter forsigtig, grundig Eftertanke og efter alvorlig Overvejelse kunne de forstaaes af os. Hvis du vil lede en Sjæl til Saliggjorelse, o Menneſte, da maa dit Sind og din Aand kunne række op til den yderste Himmel og gennemſøge og studere den mørkeste Afgrund og Evighedens uendelige Udſtrækning — du maa kunne have Samkvem med Gud!“

I nær Forbindelse med det her omtalte Emne ſtaar et andet, det nemlig, at der paa Grund af Menneſtets Mangel paa Evne til fuldtud at forſtaa Guds Dybheder er ſtor Fare for, at Menneſtet miſforſtaar Guds Aabenbaringer og Guds Henſigter. De Erfaringer, ſom Guds Folk have indvundet, bevise tilfulde, at dette er Tilfældet. Lad os for Exempel nævne den Miſforſtaaelse, der herſkede blandt Jøderne angaaende den lovede Meſſias. Deres Profeter og Patriarker havde i deres Skrifter og Profetier forudſagt Meſſias' Komme — ikke alene Iſraels, men den hele Verdens Forløſer. Men da han kom, miſforſtode de ham i den Grad, at de forkaſtede baade ham og hans Miſſion. Iſraels Tilværelſe ſom Nation havde været meget uſikker og afhængig. De vare ſaa ofte blevne undertvungne af omliggende Lande. I mange Generationer var deres lille Rige ſom en Boldt kaſtet hid og did af de mægtigere Lande Aſſyrien, Perſien og Egypten, og paa den Tid, da Meſſias kom, var det blevet reduceret til en romerſk Provinds og ſtod under romerſk Overherredømme. Deres Tanker gik ofte tilbage til de lykkelige Dage under Salomon og David, da Iſrael kunde være ſtolt af ſin Uafhængighed og Frihed. De længtes efter igjen at ſaa en Konge og efter national Selvſtændighed, og derfor troede de, at Løfterne om Meſſias betød, at der vilde komme en Konge, ſom ſkulde frigjøre Iſrael og paany lade dem blive en af Jordens uafhængige Nationer. Men i Stedet for en Konge kom Tømmermandens Søn; i Stedet for en Erobrer kom en Lærer. De opfattede ikke de Beſtandsdele i hans Karakter og Miſſion, ſom vilde ophøje ham langt over alle jordiske Konger og give ham

et Rige, der i Herlighed og Udstrækning vilde overgaa Alt, hvad en jordisk Regent nogensinde kunde opnaa. De misforstode fuldstændig Messias' Mission. Betragte vi Kristi Stilling i Verden i Dag, se vi, hvilken mægtig Indflydelse Fødernes Messias har haft blandt Jordens Nationer, uagtet Kristi Gjerning endnu er i sin Borden, hans Sandheder kun delvis udviklede, hans Riges Herlighed noget fordunklet paa Grund af Menneskers Tilfidesættelse af hans guddommelige Lærdomme, og uagtet vi kun have en svag og skrøbelig Kristendom. Vi faa vort Emne nærmere belyst gennem følgende Omstændigheder. Først: Menneskenes Misforstaaelse af de Ting, som høre Gud til; dernæst: Hvor stor en Forestilling vi end gjøre os om de guddommelige Ting, saa ere disse dog langt større, herligere og mægtigere end Menneskenes Opfattelse af dem. Føderne drømte aldrig om, at den Messias, som deres Profeter talte om, skulde opnaa en saa ophøjet Stilling som den, Kristus i Dag indtager. Over en Trediedel af Jordens Indbyggere ærer ham som sin Konge og som Menneskehedens Frelser og Forløser, og dette, tror jeg, overgaa langt Fødernes Forestillinger om deres Messias' Herlighed og Magt.

Lad os tage et andet Exempel. De første Kristne kunde ligesaa lidt som Føderne forstaa Kristi Mission. De havde i Begyndelsen den Mening, at Frelsen kun var til Føderne (Joh. 4: 22). De lagde den Mening i Kristi Ord, at Forløsningen ikke alene kom fra Jsrael, men at den ogsaa kun var for Jsrael. Disse første Kristne havde ikke et Øjeblik tænkt sig Muligheden af, at Messias skulde være en Frelser og Forløser for alle Mennesker. For at faa den øverste af Apostlene, Peter, til at forstaa, at Kristi Budskab ligesaa vel var for Hedningerne som for Føderne, blev det nødvendigt at give ham en særlig Åbenbaring desangaaende. Vi huske jo, at en Hedning ved Navn Cornelius i ydmyg Bøn adspurgte Herren om, hvad han skulde gjøre for at blive antaget af Gud, og at det i et Syn blev vist Peter, medens Sendebudene fra Cornelius vare paa Vej til ham, at hvad Gud havde renset, skulde Peter ikke kalde urent. Tre Gange blev dette Syn vist ham, og efter den tredje Gang bankede Sendebudene paa Døren. De fortalte ham, at Gud havde talt til Cornelius og sagt, at han skulde sende Bud efter Peter, som vilde sige ham, hvad han skulde gjøre. Peter fulgte med dem til Cornelius og underviste ham i Evangeliets Sandheder, og se, medens han talte, kom den Helligaand og hvilede paa de tilstedeværende Hedninger, ligesom den havde hvilet paa Føderne paa Pinsesfestens Dag. Da først forstod Peter Synets Betydning, og han sagde: „Mon nogen kan formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de, som dog have faaet den Helligaand ligesaa vel som vi?“ Paa denne Maade fik Apostelen Peter en højere Forstaaelse af Kristi Mission, men det var yderst vanskeligt at faa de øvrige Kristne paa den Tid til at forstaa dette. Saa-

ledes gif det, da Paulus stod frem, oprejst af Herren til at bringe det glade Budskab til Hedningerne. Det var i de kristne Jøders Dine hans store Fejl, at han lærte og forkyndte Evangeliet saavel til Hedninger som til Jøder. Disse første Kristne anklagede ham for Gudsbespottelse, fordi han bragte de Urene ind i Guds Tempel. Alle Guds Aabenbaringer til Peter, al den Inspiration, som Gud gav Paulus, hele hans Energi, Værdom og glimrende Beltaalighed var altsammen nødvendigt for at faa den Sandhed forstaaet, at Frelsen ikke var for Jøderne alene, men ogsaa for Hedningerne. De første kristne Menigheder i Judæa forfastede egenfindigt disse mere betydningsfulde Aabenbaringer til Apostlene; den store Evangeliets Bølge flød forbi dem, og man hører intet mere om dem. Vi komme til den Slutning, at Profetien om Messias blev opfyldt angaaende de Jøder, som forfastede ham, og paa en Maade ogsaa de Jøder, som annammede ham, men misforstode Storheden af hans Mission, af Frelsningsplanens Udstrækning: „Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som bærer dets Frugter.“ Og Paulus: „Det var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til eder; men esterdi I stode det fra eder og ikke agte eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne.“

Nu veed jeg ikke, om I ville tillade mig at vise eder, at vi ogsaa i denne Tidernes Fylde's store Uddeling staa i Fare for at misforstaa Omfanget og Betydningen af de Ting, som Gud har gjengivet til os. Vi ere ogsaa menneskelige; vi forsømme ogsaa at opnaa en fuld Forstaaelse af Betydningen af den Sandhed, som er det Midtpunkt, omkring hvilket alle vore Tanker kredse. Vi fatte ikke tilfulde, at hvor stor end vor Opfattelse af de guddommelige Ting er, saa ere disse Ting dog uendeligt højere og større end vore Forestillinger om dem.

Tag for Exempel Pagtens Bog. I en halv Snes af de tidligere Aabenbaringer finde vi dette Udtryk: „Et stort og underfuldt Værk er ved at komme frem blandt Menneftenes Børn.“ Hvor mange af Kirkens første Medlemmer havde en fuld Forstaaelse af denne højtidelige Erklæring? De befandt sig midt i store Begivenheder, som oprulledes for deres Dine, og som i Sandhed vare store og underfulde for dem. De levede paa en Tid, da de orthodoxe Kirkesamfund lærte, at Gud ikke mere talte fra Himlen, og da hele Kristenheden lærte, at Engles Besøg vare ophørte, en Tid, da man ansaa den hellige Skrift for at være afsluttet og fuldstændig. Disse første Medlemmer havde hørt det forunderlige Budskab, at Himlen igjen var aabnet; at Gud igjen havde aabenbaret sig for Mennefter paa Jorden; at Engle vare ankomne som Sendebud fra Gud; at en hellig Bog var bleven bragt frem som et Vidne for Gud: Mormons Bog, der fortalte os om de gamle Indbyggere paa den vestlige Halvkugle og indeholdt en Beretning om deres Forsædres Ankomst fra den gamle Verden til dette Land, om Nationers og Rigers

Opkomst og Ødelæggelse her og vidnede om Guds Godhed mod dem, idet han aabenbarede sig for dem og sendte den opstandne Messias til dem for at give dem Jesu Kristi Evangelium og lære dem Saliggjørelsens Plan. Kirkens første Medlemmer vare Vidner til denne Bogs Fremkomst. De saa' Kirken blive organiseret under Ledelse af Guds Aands Inspiration. De saa' en Fornyelse af de aandelige Gaver og Kræfter, som kjendtegnede den oprindelige Kristi Kirke. De Syge bleve helbredte, de Halte gif, de Blindes Øjne bleve i nogle Tilfælde aabnede. Mennesker følte endnu en Gang, at de vare i umiddelbar Forbindelse med Guds levende og undergjørende Kraft, der gjorde sig gjældende i Verden og særlig i Kristi Kirke. Disse Ting vare i Sandhed „store og forunderlige“ for dem; men hvor ubetydelige synes disse første saa og korte Skridt os ikke i Sammenligning med dette Sidste-Dages Værks sande Betydning? De Hellige i de Dage anede ikke, at der skulde blive en saadan Udvikling i Kirkens Værdomme og Organisation, som vi nu ere Vidne til. De vidste ikke, at der paany vilde blive et Quorum af 12 Apostler med den samme Myndighed og med de samme Gaver og Kræfter, som kjendtegnede Kristi Kirkes første Apostelstab. De vidste heller ikke, at Tusinder og Titusinder af Halvsjæds vilde blive kaldede til at gaa ud i Verden under de Tolvs Ledelse for at prædike Evangeliet til alle Folkelag og indsamle Jsrael. De tænkte ikke, at Snes, ja Hundreder af Biskopper vilde blive kaldte til at præsidere iblandt Guds Folk. De forstode ikke, at Nøglerne til de Dødes Forløsning vilde blive gjengivne, saa at Evangeliet kunde blive prædiket i Aandeverdenen og Menneskene blive belærte om den store Sandhed, at de „kunne leve paa Guds Vis i Aanden“ og tilsidst blive „dømte paa Menneskers Vis i Kjødet“. De vidste ikke, at der vilde blive opført Templer, i hvilke Arbejdet for Levende og Døde skulde udføres. De kunde ikke begribe, at i denne Tidernes Fylde's store Husholdning skulde alle de andre forenes og Alt „sammenfattes i Kristus, det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden“, indtil alle Jordens Slægter, som annammede Sandheden, vare forenede i alle Maader og bundne til hverandre med Kjærlighedens Baand. Kirkens første Medlemmer havde ikke et saadant Syn paa Guds Værk. Det kunde ikke bebrejdes dem, at de ikke fuldtud forstode disse Ting, eller at de ikke kunde forudsæ den store Udvikling og Betydning, som Herrens Værk vilde saa. De vare ligesom Menneskenes Børn i alle Tidsaldrer og ligesom vi. Lige meget hvor vidunderlige de guddommelige Ting synes os, lige meget hvor store vore Forestillinger om dem ere, saa ere disse Ting dog i sig selv uendeligt større og vidunderligere, end vi kunne tænke os.

Lad os belyse dette Emne med endnu et Exempel. I Mormons Bog er den Sandhed aabenbaret, at en hellig Stad tilsidst skulde blive opført af Guds Folk her paa den vestlige Halvkugle — en By ved Navn

Zion, det „nye Jerusalem“. Da de Hellige saa' denne Profeti i Mormons Bog, ønskede de naturligt nok at faa at vide, paa hvilket Sted denne Stad skulde bygges. Herren udpegede ogsaa Stedet, hvor Zions Stad skulde være, nemlig Independence, Jackson County, Missouri, der ligger i Midten eller Centrum af Zions Land. Ikke saasnart blev dette bekendt, før Folket begyndte at samle sig til dette Sted. Nogle saa Hundrede Mennesker samledes i Landet og begyndte at grundlægge denne Stad, hvis Skjønhed og Herlighed er beskrevet i Mormons Bog. Efter nogle Aars Forløb bleve de Hellige imidlertid uddrevne af Jackson County af deres Naboer, som forkastede deres Religion og rejste sig op imod Guds Folk.

Da de Hellige saa' sig nødsagede til at forlade Jackson County, betragtede de sig som Flygtninge fra Zion, og det var med tunge Hjerter og svigtende Haab, at de begyndte at grundlægge Byer andre Steder i Missouri. Tilfaldt rejste hele Staten Missouri sig imod Guds Folk; uretfærdigt og ved at overtræde alle en forfatningsmæssig Regjeringsforms Principper uddrev de 12,000 af de Hellige fra denne Stat. Som De veed, bosatte de Hellige sig paa Illinois-Siden af Mississippifloden og grundlagde der Byen Nauvoo. De betragtede sig endnu som Landflygtige, og mange af dem tænkte, at Herrens Værk var i Tilbagegang, og at hans Hensigter vare blevne forpurrede. De vare uddrevne fra det forjættede Land; Zions Stad var en Drøm, som stadig blev svagere i deres Bevidsthed. Da begyndte Profeten at undervise dem mere udførligt angaaende Zion. Han henledte deres Opmærksomhed paa, at hele Amerika, baade Nord- og Sydamerika, var Zions Land; at Herrens Løfter vedrørende Zion angik hele det vestlige Kontinent; at dette store Land var indviet til Josephs Sæd, Israels Patriark og Jakobs Søn, og at dette Land var givet til ham som et Arveland. Dette er Grunden til, at begge de Betsignelser, som Joseph modtog henholdsvis af Moses og Jakob, erklære, at hans Betsignelser vare mægtigere end hans Forfædres, og at hans Besiddelser skulde strække sig „til de evige Højes Grændser“. Han modtog Førstefødselsretten i Israel. (Ruben „var den førstefødte, men fordi han besmittede sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret givet til Josephs, Israels Søns Børn; denne blev ikke regnet i Slægtregistret som den førstefødte; thi vel var Juda vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten skulde være af ham; men Førstefødselsretten blev Josephs“. (1 Krøn. 5: 1—2.) Derfor erklære Skrifterne ofte, at Gud er en Fader for Israel, og Ephraim er hans Førstefødte (Jer. 31: 9); men denne Opfattelse af Zion og dets Udstrækning gif langt over, hvad de Hellige hidtil havde tænkt sig. Dette Exempel viser os ligeledes Sandheden af dette Emne, at hvor store end vore Forestillinger ere om de guddommelige Ting, saa ere disse Ting dog uendeligt større, end det er os muligt at tænke os dem.

Endnu et Exempel. Et af de ledende Principper i de Sidste-Dages Helliges Tro er, at de store Løfter, som Herren har givet til Israels angaaende deres Jndsamling fra Udspredelsen, skulle opfyldes i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Efter som I ere bekendte med Israels Historie, saa veed I, at Israel er bleven adspredt blandt alle Jordens Nationer. Dette er Tilfældet med alle Israels Stammer. „Jeg byder og ryfter Israels Hus om iblandt alle Folkene“, siger Herren hos Amos. (Amos 9: 8, 9). Som bekendt blev Israels Rige efter Salomons Død delt i to Riger — det nordlige, som bestod af de 10 Stammer, og det sydlige, som bestod af Juda og Benjamin Stamme. Efter 200 Aars Forløb bleve det nordlige Riges Jndbyggere førte i Fangenskab til Assyrien. Sagnet fortæller os, at medens de vare i Fangenskab her, besluttede Folket at forlade det hedenste Land og gaa til et Land, som ikke før havde været beboet, og naar de kom dertil, vilde de holde Herrens Love og Befalinger endnu bedre, end de nogenfinde havde holdt dem i deres Forsædres Land. Esdras, som meddeler os disse Enkeltheder, siger ogsaa, at de brugte omtrent halvandet Aar til deres Rejse mod Nord op gennem det snævre Pas mellem Floderne Eufrat og Tigris og videre nordpaa, og siden den Tid ere de blevne kaldte de „tabte Israels Stammer“. Juda Riges Selvstændighed var meget usikker; det var snart underkastet een, snart en anden Nation, indtil det imod Slutningen af det første kristne Aarhundrede blev fuldstændig undertvunget af det romerske Rige og dets Befolkning taget tilfange og solgt som Slaver eller spredt som Landflygtige i alle Lande. Fra den Tid til nu har Juda været „et Ordsprog og til Spot iblandt alle Folk“. Men over alle disse historiske Begivenheder lyde Herrens Løfter klart og tydeligt gennem Profeten Jeremias:

„Hører, I Hedninger! Herrens Ord og kundgjører det paa Øerne i det fjerne og siger: den, som adspredte Israel, skal samle det og bevare det som en Hyrde sin Hjord. Thi Herren har løstjagt Jakob og igjen løst ham af hans Haand, som var stærkere end han. Se, jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det yderste af Jorden; iblandt dem skal der være blinde og halte, frugtsommelige og fødende til Hobe; de skulle komme hid tilbage som en stor Forsamling. De skulle komme med Graad, og under deres ydmyge Bonner vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi jeg er bleven Israels Fader, og Ephyraim, han er min første-fødte Søn.“ (Jer. 31: 8—11).

(Fortsættes.)

 Mandag den 1. Juli 1912.

Forfælgelserne i Trondhjem.

I Trondhjem drives der for Tiden en kraftig Agitation imod Mormonerne for at faa vore Eldster landsforviste og for at hindre vort Samsfund i at gjøre Propaganda der. Naturligvis er det Præsterne, som staa i Spidsen for denne Agitation, og de søge at opirre Befolkningen mod os med en Iver, der vilde være en bedre Sag værdig. Som altid, naar Præsterne angribe Mormonismen, bestaa deres Vaaben af allehaande Beshyldninger og usande Historier om vort Folk og Brængebilleder af vor Lære.

Følge „Trondhjems Adresseavis“ for 20. Maj er der bleven afholdt en Række Møder i denne By om Mormonismen, og disse Møder have været godt besøgte. Lørdag den 19. Maj afholdtes der et Møde i Arbejderforeningens Sal, hvor ca. 1500 Menneſter vare tilstede, og hvor Stiftsprovst Skavlan var Hovedtaleren. Han gav først en efter hans Mening „historisk Oversigt“ over Mormonismen; man fik imidlertid af denne „Oversigt“ det Indtryk, at den ærede Stiftsprovst med Billie undlod at omtale de virkelige Forhold, men gav en helt igjennem usand og urimelig Fremstilling af Mormontirkens Historie. Mormons Bog var skrevet af Spaulding og Manuscriptet til den stjaalet af Rigdon, og han viste det til Joseph Smith, en Søn af en Spaakone! Joseph Smith og Sidney Rigdon lavede nu en ny Religion og udgav Mormons Bog for at være oversat fra gamle, hellige Optegnelser paa Guldplader. Efter Joseph Smiths Død ledte Brigham Young Folket til Utah, hvor han „herstede uindſtrænket, og hvor han skaltede og valtede, som han vilde“.

Efter denne „historiske“ Oversigt gav Provsten en lignende Oversigt over Mormonernes „Liv og Lære“. Mormonismen er en Sammenblanding af Brudstykker fra andre Religioner. Den har taget Muhamedanernes Flerkoneri og den gamle ægyptiske Religions Sjælevandring. Mormonerne tro paa flere Guder. Provsten havde set en Salmebog, hvori der blev sunget om Guderne Adam, Joseph Smith, Jesus Kristus og Brigham Young. Han omtalte Mormonernes „mærkelige Lære om Daaben“ og fortalte, hvorledes en 20-aarig Pige fra Trondhjem den 13. Oktober var bleven døbt. „Al. 10½ en Oktober Aften!“ fortsatte Taleren; „det kan man i Sandhed i dobbelt Forſtand kalde en Mørkets Handling. I hvid Friſceerkaabe og et hvidt Skjort vadede Pigen ud i Søen, hvor hun af Præsident Benzou blev dukket under Vandet een Gang. Efter Paaklædningen begav den Døbte sig til Vesſelsgade

7, hvor hun af 5 Missionærer blev velsignet ved Haandspaalæggelse". — Tænke sig at blive døbt i dette det ophyste 20. Aarhundrede paa samme Maade, som Jesus og Apostlerne døbte i gamle Dage!

Det meste af Tiden benyttede Provsten til at udvikle og forklare Flerkoneriet og udmale de Rædsler, som vente de unge Piger i Utah, hvor de trues med Tabet af deres evige Salighed, hvis de ikke indgaa i Flerkoneri. Mormonmissionærerene, sagde han, ere udsendte for at lokke unge Kvinder ind i Mormonismens Garn. Efter Foredraget blev en Resolution sat under Afstemning, der gik ud paa at opfordre Regjeringen til at forhindre Mormonernes Propaganda, forbyde dem deres Religionsøvelse og udvise Missionærerene af Landet. Denne Resolution vedtoges med alle Stemmer mod 1.

I Bladet „Ny Tid“ for Tirsdag den 28. Maj findes følgende kraftige Indlæg fra Ældste F. C. Mickelson, Præsident over Trondhjems Konference:

Da jeg i flere Blade har læst Referater fra Antimormonmødet i Arbejderforeningens Lokaler forrige Lørdag og deri fundet mange Usandheder fremsatte af Hr. Sjælesørger Stiftsprovst Skavlan, saa beder jeg Dem, Hr. Redaktør, om Plads i Deres meget ærede Blad for følgende Linier:

Jeg har selv været bosat i Utah i et Tidsrum af 30 Aar og er saaledes i Stand til at udtale mig om Mormonerne med større Sagskundskab end de fleste af dem, som her optræde imod dem, deri indbefattet ovennævnte „Sjælesørger“. Jeg har arbejdet iblandt dem og handlet med dem i over 20 Aar; jeg har besøgt dem i deres Hjem, i deres Butikker, Værksteder og Skoler, og jeg kan med Sandhed sige, at de ere et sundt, lykkeligt, sandhedskjærligt, foretagsomt og økonomisk Folk. De have ingen lønnede Præster eller Sjælesørgere; alt aandeligt Arbejde blandt Folket udføres uden Løn og Betaling. Der kræves ingen Entree ved deres Møder. De holde Visdomsordet (Afholdsbudet), og deres unge Mænd og Kvinder ere rene, kyske Folk med klare Djne og en klar, kraftig Hjerne, mandige og modige i hele deres Optræden. Amerika har ikke paalideligere, mere ægte og hengivne Kristne end dem, som findes i Mormonkirkens første Præsidentskab, og forøvrigt alle dem, som leve i Overensstemmelse med denne Religion. At kalde ærlige Mennesker for „Kjæltringer og Slavehandlere“ — som jeg i Blade her i Byen endog har set en „Sjælesørger“ gjøre — lyder ikke videre smukt, særlig ikke af en af „Kristi Efterfølgere“, som tilmed ikke kan fremkomme med Skygge af Bevis for sine Paaastande. Det er i det Hele taget mærkeligt, at Præstestanden er saa opbragt paa Mormonerne, og at det netop er denne Stand, som forsøger paa at faa Mormonerne udviste fra saadanne Steder, hvor Regjeringen har givet Folket Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende. Er det mon, fordi

Mormonerne prædike Evangeliet ved Hjælp af deres egne opsparede Midler, medens Præsterne erholde store Lønninger af Staten?

For nogen Tid siden fandtes der i „Adresseavisen“ et Indlæg fra en „Sjælesørger“ med Opfordring til at nægte Mormonerne Hus her i Byen, fordi de vare saa slette og daarlige Menneſter. Som Svar paa det vil jeg tillade mig at citere Hr. Hylum Mattin's Replik til Fader Wingham i England, som gjorde sig bemærket paa lignende Maade: „Studeer Statskirken, min gode Præst, og De vil ſaa at ſe, at i Løbet af de ſidſte Aar er der begaaet følgende Antal Forbrydelſer af Præſter indenfor de forſtjellige Samfund: 4,592 af Methodiſter, 2,784 af Baptiſter, 1,824 af Katholiker, 1,168 af Preſbyterianere, 976 af Kongregationaliſter, 768 af Epiſkopale og 736 af Lutheranere. Men af Mormonerne: Ingen, nej ikke en eneſtel!“ Jeg vil raade de mormonædende Præſter i Trondhjem til at ſtudere Drapers: „Europas intellektuelle Udviklingshiſtorie“ og ſammenligne Pavernes og alle andre Geiſtliges Liv med Mormonernes og derefter ſambvittighedsfuldt beſvare Spørgsmaalet: „Hvem er meſt farlig for Norges Moral?“ Mit Vidneſbyrd til hele det norſke Folk og den øvrige Verden er, at alle de onde Rygter, ſom blive udsprede om vor Lære, ere uſande, og de, ſom udsprede dem, vide ikke, hvad de tale om.

Lad mig til Slutning give Trondhjems Præſter og alle andre, ſom ſøge at gjøre os Fortræd, det Raad: Glem ikke at luge Ukrudtet i eders egen Have, før I begynde at luge i Andres! Lad os alle være overbærende i vore Domme om hverandre og hellere bringe vore Medmenneſters gode Egenſkaber frem til Bægt og Triwſel end ſpilde Tiden med at udsprede opdigtede og løgnagtige Hiſtorier om hverandre. Derſom vi ville opnaa en fuld Frelſe i vor Faders Rige, da maa vi holde de Bud og Befalinger, ſom Meſteren ſelv gav os, medens han vandrede her paa Jorden, og et af diſſe Bud lyder: „Dømmer ikke!“

F. C. Mickelſon.

Miſſiansnyheder.

Afſøgning. Eldſte Oluf J. Anderſen og Huſtru Kathinka Anderſen forlode Kriſtiania den 22. Juni. Broder Anderſen har arbejdet ſom Redaktionsſekretær ved „ſtandinaviens Stjerne“ ſiden April 1908. Eldſte Wm. Henry Peterſen afrejſte fra Kjøbenhavn den 24. Juni. Broder Peterſen har været til ſtor Hjælp for Kjøbenhavns Sangtor; han har været dets Organiſt i to Aar.

De ville alle afſeile fra Liverpool den 27. Juni med Dampſibet „Corſican“.

Karaarskanferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen aabnedes Torsdag den 2. Maj Aften Kl. 8 i Korsgade 11 med en Koncert af Sangkoret under Eldste John F. Petersens Ledelse. Der udførtes et udmærket Program, bestaaende af Sange, Deklamationer, Oplæsninger samt Musiknumre. Fredag Aften afholdt Ungdomsforeningen sin Konferenc. Mødet aabnedes med Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord“. Bøn af Eldste Oluf J. Andersen, hvorefter Sangen: „Da du styrket fra dit Leje“ blev affunget.

Konferencepræsident Richard C. Miller bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter Rapporter fra følgende Grene bleve aflagte: Kjøbenhavns Gren af Eldste J. J. Dam og Søster Anna Schäfer, N. B. Sjællands Gren af Eldste N. L. Hansen og N. D. Sjællands Gren af Eldste Leonard B. Christensen. Af Rapporterne fremgik det, at Foreningen var i god Fremgang og udførte et værdifuldt Arbejde blandt de Unge.

Et kort, men interessant Program blev nu udført af Kjøbenhavns Grens Ungdomsforening.

Eldste Martin Christophersen og Missionspræsident Andrew Jensen talte derpaa til de Unge og opmuntrede dem til Ihærdighed og Trofasthed i det Arbejde, som de havde paabegyndt.

Mødet sluttedes med Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“. Takfigelse af Br. Albert Scheurer.

Lørdag Aften den 4. Maj afholdtes det første Møde af den egentlige Konferenc. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu vi os forsamle her“, Bøn af Eldste John S. Hansen og Salmen: „O, min Fader, du, som kjender“.

Præsident Richard C. Miller bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter følgende Grensforstandere aflagde Rapporter over deres Arbejde i de respektive Grene: August H. Knebelau, S. B. Sjællands Gren; Charles Jensen, Volland-Falsters Gren; J. Henry Christiansen, S. D. Sjællands Gren; N. J. Hansen, N. B. Sjællands Gren; Leonard Christensen, N. D. Sjællands Gren; Peter C. Lundgreen, Bornholms Gren, og Henry H. Bjørkman, Kjøbenhavns Gren.

Til Afvejling blev Salmen: „De lette Bud i Skib med Ror“ affunget.

Missionspræsident Andrew Jensen udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde, som Eldsterne havde udført siden sidste Konferenc. Han omtalte, hvilken Glæde det havde været for ham sammen med Br. Christophersen at besøge de forskjellige Konferencer og se den Fremgang og Vægt, der var i dem alle. Næsten 200 Sjæle vare blevne tillagte Menigheden ved Daab i det sidste Halvaar i den skandinaviske Mission. Eldste Martin Christophersen sagde, at han var glad over at være værdig til at blive kaldet til at forkynde Jesu Evangelium, og opmuntrede

til Trofasthed. Mødet sluttedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Takfigelse af Ældste Jakob Jensen.

Søndag den 5. Maj Morgen Kl. 10 blev Søndagskolen's Konference afholdt. Forsamlingen sang: „Kjære Barn, din Gud er nær dig!“ Bøn af Ældste Pæter C. Lundgren, hvorefter Sangen: „O, du Salighedens Klippe“.

Rapporter bleve aflagte fra følgende Søndagskoler: Holbæk af N. V. Hansen, Helsingør af Leonard B. Christensen, Søborg af Aron P. Christiansen og Kjøbenhavn af Thorvald Petersen. Alle Skolerne vare i en god Forsatning og gjorde meget Godt ved at lære Børnene Jesu Kristi Evangelium.

Præsident Richard C. Miller meddelte, at Kjøbenhavns Konference havde 4 Søndagskoler med tilfammen 11 Bestyrelsesmedlemmer, 25 Lærere og Lærerinder og 210 Elever, af hvilke 42 ikke vare Medlemmer af Kirken; 207 Søndagskolemøder vare afholdte siden sidste Konference. Derefter blev et udmærket og interessant Program udført af Kjøbenhavns og Søborgs Søndagskoler.

Ældste Martin Christophersen sagde, at det Program, han havde lyttet til, beviste, at vi i Kjøbenhavn havde Hjertet paa rette Sted. Søndagskolen var Grundvolden, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige begyndte at lære de Unge, og denne Organisation var den største og vigtigste i Kirken. Præsident Andrew Jensen udtalte sin Tilfredshed med det udmærkede Program, som Børnene havde udført, og sagde, at de aldrig vilde glemme de Ting, som de paa saa smuk en Maade havde udført i Dag.

Mødet sluttedes med Sangen: „J vort elskte Deseret“; Takfigelse af Ældste John S. Hansen.

Mødet om Eftermiddagen Kl. 2 begyndte med Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst“, Bøn af Ældste August H. Knebelau og Salmen: „Kom, Hellige“.

Følgende, som ikke før havde haft Lejlighed til at tale i Konferencen, bar nu i Korthed deres Vidnesbyrd: Ældsterne Wm. H. Squires, C. Carl Andher, James H. Andersen, Lars Jensen, Simon Christensen jr., James Christensen, Robert H. Sørensen, Aron P. Christiansen, Louis A. Thomas, Alvin H. Christophersen, James H. Martin, Wm. H. Petersen og John F. Petersen samt Søstrene Agda J. F. Petersen, Martin Christophersen og D. J. Andersen. Salmen: „Vaagn nu, min Sanger, af din Slummer“ blev sunget til Afvegling.

Konferencepræsident Richard C. Miller aflagde Rapport over Kjøbenhavns Konference. Der er 7 Grene, i hvilke 24 Missionærer have arbejdet og omsat 96,828 Skrifter og 2,346 Bøger, besøgt 54,972 Fremmedes Huse, haft 4,244 evangeliske Samtaler, holdt 763 Møder, velsignet 24 Børn og indlemmet 47 Personer i Kirken ved Daab.

Missionspræsident Andrew Jensen foreslog Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne i April-Konferencen i Salt Lake City, Utah. Følgende bleve hæderligt afløste fra deres Virksomhed i Missionen og Konferencen med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Eldsterne Oluf J. Andersen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“, P. Waldemar Nielsen som Missionssekretær, James G. Christensen, Andrew C. Andersen, Jakob Jensen og Søster Oluf J. Andersen; følgende bleve derefter enstemmigt opholdte af Forsamlingen:

Rudger Clausen som Præsident over den europæiske Mission, Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission indtil hans Afreise den 15. Maj 1912; derefter vil Martin Christophersen præsidere med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Stjernen“ og Robert H. Sørensen som Missionssekretær.

Richard C. Miller som Præsident over Kjøbenhavns Konference; Henry A. Bjorkman som Forstander for Kjøbenhavns Gren med P. Waldemar Nielsen, Wm. H. Petersen, Louis A. Thomas, Peter C. Lundgren, J. Henry Christiansen, John F. Petersen, Søster Agda J. F. Petersen og Søster Martin Christophersen som Medarbejdere.

N. D. Sjællands Gren: Leonard B. Christensen som Forstander med Wm. Henry Squires som Medarbejder. N. B. Sjællands Gren: N. L. Hansen som Forstander med Alvin Christophersen som Medarbejder. S. D. Sjællands Gren: Aaron P. Christiansen som Forstander med Conrad Carl Anhder som Medarbejder. S. B. Sjællands Gren: August H. Knebelau som Forstander med Simon Christensen jr. som Medarbejder. Volland-Falsters Gren: Charles Jensen som Forstander med Lars Jensen som Medarbejder. Bornholms Gren: James Christensen som Forstander med James H. Andersen som Medarbejder.

Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præsident Jensen sluttede Mødet med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Taksigelse af Præs. Richard C. Miller, hvorefter Sangkoret sang: „Zion, mit Hjem“.

Mødet Kl. 7 Aften aabnedes med Salmen: „Zion, naar paa dig jeg tænker“, Bøn af Eldste Leonard B. Christensen, hvorefter Sangkoret sang: „Fuld af Gjerning er din Dag“.

Præsident R. C. Miller bød Forsamlingen Velkommen og kaldte paa følgende Eldster, som i Korthed bar deres Vidnesbyrd: J. A. Cederlund fra Malmø, Erië Ludvigsen fra Aarhus, Andrew C. Andersen, Jacob Jensen, James G. Christensen, P. Waldemar Nielsen og John S. Hansen. Til Afværling sang Koret: „Kærlighed er Lysets Rilde“.

Eldste Oluf J. Andersen, der nu efter fire Aars Virksomhed som Oversætter ved „Stjernen“ er løst, udtalte, at det ikke havde været hans Livsopgave at søge efter denne Verdens Guds, men han havde fra sin Ungdom prøvet at tjene Gud og at oplyse og belære sine Medmenneſter

angaaende Sandheden og de Ting, som høre Guds Rige til. Han havde søgt at være en Fader for de unge Missionærer og en trøstende Ven for alle.

Ældste Martin Christophersen haabede at erhverve sig Søstendenes Tillid og Forbønner, medens han arbejdede i Guds Tjeneste her i Danmark. Efter nogle passende Slutningsbemærkninger af Præsident Jensen og Konferencepræsident Miller sluttede Mødet med en Sang af Koret: „Fredens Prins“. Taksigelse af Ældste H. A. Bjørkman, hvorefter Sangkoret sang: „Naar skal vi vel ses igjen“.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømmemøde, hvor Missionærene aflagde Rapporter og modtog mange nyttige Raad og Paamindelser. Efter dette Møde, der strakte sig over 5 Timer, vare Missionærene den kvindelige Hjælpeforenings Gæster ved et veldækket Bord, hvis gode Sager bleve nydte med god Appetit.

Om Aftenen Kl. 8 holdt Missionspræsident Andrew Jensen et Foredrag om „Evangeliets Gjengivelse“.

Tirsdag Aften havde Ungdomsforeningen indbudt til en Fest for Missionærene. Der serveredes Kager og Chokolade, og et godt Program udførtes. Præsident Jensen sang en af ham selv forfattet Sang: „Farvel til gamle Norden“.

Robert H. Sørensen,
Skriver.

Slaver.

Af Francis W. Cope.

Tænkerne ere Billeder, som opstaa i Hjernen, naar vi gjennem vore Sandser eller vor Tænke-Evne danne os Forestillinger og Begreber om Ting, som vi ikke ere i umiddelbar Berøring med.

Naar vor Opmærksomhed bliver henledt paa Ordet „Slave“, da former der sig strax i vor Bevidsthed et Billede af Negeren før Borgerkrigen, af Romertidens Galej-slaver eller maaste af Israeliternes ægyptiske Fangenskab, og alle disse repræsentere en Klasse af Mennesker, som Omstændigheder, over hvilke de ikke selv vare Herre, bragte i denne Stilling.

Der er en anden Klasse Mennesker, som paa Grund af deres egne Handlinger passende kunne henføres under samme Benævnelse, men hvis Slabetilstand er mere udpræget og mere beklagelsesværdig end den førstnævnte Klasses.

Baade til Negrenes og Israeliternes Slaveri knyttede der sig en Mulighed for Udvikling og Erfaring, selv om deres Tilstand udsatte dem for mange saavel legemlige som aandelige Lidelser og Grusomheder.

Mange fremragende Mænd paastaa, at med faa Undtagelser var Negroenes Tilstand før Krigen bedre end nu, men lad dette være, som det vil; sikkert er det, at de udvikledes i aandelig Henseende ved at komme i Forbindelse med den hvide Race, og Israels Fangenskab giver os mange Exempler paa Muligheden for personlig Udvikling under Slaveriet; vi behøve blot at nævne Daniel i Babylon og Joseph og Moses i Egypten.

De Slaver, som jeg her ønsker at henlede Opmærksomheden paa, ere dem, som ere blevne Slaver af deres egne Baner. Vi have Alkohol-Slaver, Tobaks-, The- og Kaffe-Slaver; vi have Menneſker, som ere Slaver af Moden, af Selskabslivet og som følge heraf Slaver af Gjæld.

Hvad jeg særlig ønsker at omtale her er den moderne Galejslave: den Person, som paa Grund af Mangel paa Villiestyrke og Energi med Egeghldighedens Baand er lænket til sit Sæde i Tilbagegangens Skib, udførende sit tvungne Arbejde med Ubillie, uden nogen Fremgang eller Afbrudelse i den daglige Ensformighed. Naar Solen gaar ned, ser den ham i den samme Stilling, som da den stod op.

Mange unge Mænd, som ere fødte og opdragne i gode Omstændigheder, ere saadanne Slaver. De have haft Lejlighed til at erhverve sig en god Skoleundervisning og have god Forstand og rige Evner, men af Mangel paa Lyſt til at gjøre sig selv gjældende ere de kun naaede nogle faa Trin op paa Livets Stige. En saadan Person har Lyſt til at gaa fremad, men gjør ikke noget, for at denne Lyſt kan blive til Virkelighed. Han har været tilfreds med Tilværelsen fra Dag til Dag uden at bethvære sig om Dagen i Morgen og uden at gjøre noget Forsøg paa at komme ud af denne Tilstand; da det er umuligt at staa stille, glider han stadig længere ned og trækker Banens Lænke strammere og strammere om sig. Han bruger sin Dag til at drømme om, hvad han vil blive til, og sine Nætter til Lyſtighed, maaske til Udvævelser. Ikke et Øjeblik benytter han til at udvikle sine Evner for derved at blive i Stand til at optage det daglige Livs Kamp. Naar en af Livets Storme kommer, og han maa kæmpe for at redde sig imellem de oprørte Bølger da drages han ned af de Lænker, som han selv har isørt sig.

En fuldstændig Modſætning til ham danner en anden ung Mand, hvis Omstændigheder ikke vare mere fordelagtige, og som maaske har manglet Lejlighed til at erhverve sig Kundskaber; men han er fast bestemt paa at benytte ethvert Minut til at udføre noget nyttigt. Hvad enten han leger eller arbejder, har han Øjet aabent for enhver Lejlighed til at erhverve sig saadanne Kundskaber, som kunne hjælpe ham til bedre at kæmpe Livets Kamp.

Han er ikke tilfreds med lige at udfylde Tiden og udføre netop nok til, at hans Principal ikke faar Anledning til at affædige ham, men

han er altid virksom og paapasselig. og søger at udvikle sig saaledes, at han kan komme højere op paa Stigen, efterhaanden som de, der ere over ham, stige op eller gaa bort. Han bruger ikke sine Dage til Drømme eller sine Nætter til Fornøjelser, men han søger paa alle Maader at erhverve sig Kundskaber for at være rede, naar Lejligheden banker paa Døren. Med Villiestyrke og Energi hæver han sig over sine Omgivelser og vandrer opad og fremad og vil tilfidsst faa sit Navn indskrevet paa samme Liste som Daniel, Joseph, Washington og Lincoln.

Slaveri er ikke alene at være Slave af Mennesker og Forhold, men ogsaa og endnu mere at være i en Tilstand, hvor vore Tanker og Handlinger ere indsnævrede og begrænsede, og at være en Træl af vore Vaner og Lyster. Lad os leve saaledes, at enhver Tanke og Handling kan være fuldstændig fri for Baand og Lænker, eller, dersom vi allerede ere bundne, at vi da maa være i Stand til at befri os for de Lænker, vore Vaner have smedet om os, og gaa fremad paa Udviklingens Bane og naa de Højder, som Gud ønsker, at vi skulle naa.

Dødsfald.

Ældste Frederik William Christensen, Søn af Patriark C. C. A. Christensen, afgik ved Døden Søndag den 5. Maj i sit Hjem i Ephraim, Utah. Han blev født i Mt. Pleasant den 25. August 1863 og var altsaa 49 Aargammel, da han døde. Han blev kaldet til at udføre en Mission i Naret 1900 og virkede som Missionær i Norge i 2½ Aar, hovedsagelig i Byen Stavanger. Han udførte en hæderlig Mission og var elsket og agtet af Alle, som kjendte ham. I 8 Aar var han Raadgiver til Biskop Dorius i Ephraim og virkede i to Aar som Medlem af Byraadet. Begravelsen foregik fra Tabernaklet i Ephraim som var fyldt af deltagende Medborgere og den Afdødes mange Slægtninge og Venner. Flere fremragende Mænd talte i Korthed om den Hensøvedes Liv og de Helliges sælles Haab — Opstandelsen fra Graven og Gjenforeningen med Slægt og Venner. Broder Christensen efterlader sig en Hustru og 7 Børn, den yngste kun 1 Aar gammel.

Indhold:

Guds Bærk større end Menestets	Missionsanheder	202
Opfattelse af det	Foraarskonferencen i Kjøbenhavn .	203
Redaktionelt:	Slaver	206
Forsølgelserne i Trondhjem . . .	Dødsfald	208